

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

- 415 (Και τὸ κελλὶν τοῦ δράκοντος ὡς εὔρεν ἀφηγεῖται.)
Εὔρε κελλὶν ὀλόχρυσον· ὦ! τίς τὴν χάριν εἶπη;
Κὰν τὰς τοσαύτας καλλονὰς τίς ἀριθμήσει λόγος;
Ἦν ὅλον χάρις τὸ κελλὶν καὶ τῶν χαρίτων οἶκος.
Εἶχεν ἐκεῖνο τὸ κελλὶν –ἀλλὰ καὶ πῶς ἐκφράσω;–
- 420 ὀλοχρυσομαργάρωτον, /κατάχρυσον τὴν στέγην,
πλὴν οὐχ ἀπλῶς κατάχρυσον καὶ μεμαργαρωμένην,
οὐδὲ ἀπὸ λίθων τηλαυγῶν τὸν κόσμον εἶχεν μόνον,
ἀλλ' εἶχεν στέγην οὐρανὸν καὶ τοὺς ἀστέρων δρόμους
–θαυμάζω πῶς τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς ἀστέρων δρόμους–
- 425 μετὰ πανσόφου μηχανῆς καὶ τέχνης παραξένου!
Τὸ στέγασμα τὸ πάγχρυσον ἐκείνου τοῦ κελλίου
ὁ Κρόνος ἦν ὡς ἐν χερσὶν τὸν οὐρανὸν συνέχων·
καθημένος ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου, λευκὸς τὰς τρίχας·
ἐκεῖ καὶ Ζεὺς ἰστόρητο λευκός, οὐρανοδρόμος·
- 430 ὥσπερ τις μέγας βασιλεὺς, δυνάστης ἐπηρμένος,
αὐθέντης ὅλων τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν στεμμάτων ὅλων.
Ἀστὴρ ἐκεῖθεν ἔλαμπεν λαμπρὸς τῆς Ἀφροδίτης
ἔχων ἀκτῖνας τηλαυγεῖς, ἡδονικὰς, ὠραίας.
Καὶ μετ' αὐτὸν ἰστόρησεν τὸν Ἄρην ὁ τεχνίτης
- 435 ἐρωτικῶς συμπαίζοντα μετὰ τῆς Ἀφροδίτης.
Εἶχεν ἐκεῖ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν θρόνῳ καθημένην
καὶ διακοσμούσας Χάριτας τὸν οὐρανὸν ἐκεῖνον.
Ἐν μέσῳ τούτων συμπλοκὰς πολλῶν ἀστέρων εἶχεν.
(Ἄρζεται τὸ ὀδυνηρόν.)
Τὸ μεῖζον τούτων, τεχνικῶς τὴν στέγην ὁ τεχνίτης
- 440 ἐποῖκεν ἄλλον οὐρανόν, ἐποῖκεν ἄλλον πρᾶγμα·
οὐρανοδρόμον ἕτερον ἐφόρεσεν ἐντέχνως
μετὰ πολλῆς καὶ θαυμαστῆς τῆς ἀριστοτεχνίας.

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

- Ἄλλ' εἶχεν λύπην οὐρανός, εἶχεν πολλὴν πικρίαν,
εἶχεν/πολὸν τὸν στεναγμὸν καὶ τὰς ἀγανακτήσεις.
- 445 Καὶ τίς ἐκεῖνο τὸ πικρὸν χωρὶς ὀδύνης εἶπη,
τίς οὐ κενώσει ποταμοὺς δακρῦων πρὸ τοῦ λόγου,
τίς οὐ ραγῆ τὴν αἴσθησιν καὶ συντακῆ καρδίαν;
(Τὴν κόρην ὡς ἐκρέματο στενάζων ἀνεκφράζει.)
Ἐν μέσῳ γὰρ –ἀλλὰ πολὺν ὁ λόγος πόνον ἔχει–
- 450 ἐκ τῶν τριχῶν ἐκρέματο κόρη μεμονωμένη.
–σαλεύει μου τὴν αἴσθησιν, σαλεύει μου τὰς φρένας–
Ἐκ τῶν τριχῶν –αἶ φρόνημα παράλογον τῆς τύχης–
ἐκ τῶν τριχῶν ἐκρέματο κόρη. Σιγῶ τῷ λόγῳ·
ἰδοὺ σιγῶ, μετὰ νεκρᾶς καρδίας τοῦτο γράφω.
- 455 Ἐκ τῶν τριχῶν ἐκρέματο κόρη μὲ τῶν χαρίτων·
ἦν μόνον ἀτενῶς ἰδὼν ὁ τρίτος παῖς ἐκεῖνος,
ὁ τρίτος παῖς Καλλίμαχος, τὸ κάλλος τῶν ἐρώτων,
ἢ τολμηρὰ καὶ δυνατὴ καὶ στεναρὰ καρδία,
καὶ παρευθὺς ἐπέμεινεν ὡς λίθος εἰς τὸν τόπον.
- 460 Ἐβλεπεν μόνον ἀτενές, ἴστατο μόνον βλέπων·
εἶναι καὶ ταύτην ἔλεγεν ἐκ τῶν ζωγραφημάτων.
Οὕτως τὸ κάλλος δύναται ψυχὰς ἐξανασπάσαι,
ἀρπάσαι γλώσσας καὶ φωνάς, καρδίας ἐκνεκρῶσαι.
Ἐκεῖνος μὲν τῆς γυναικός, τῆς κόρης τῆς παρθένου
- 465 τοσαύτας βλέπων χάριτας καὶ τὸ τοσοῦτον κάλλος
ἴστατο βλέπων ἀτενῶς, καρδίας ἀνεσπᾶτο·
ἴστατο βλέπων μὴ λαλῶν, ἀπὸ διπλοῦ τοῦ τρόπου:
τὸ κάλλος ἐξεπλήττετο, τὸν πόνον συνεπόνει.
Καὶ μόνον ἀνα/στέναξεν ἀπὸ ψυχῆς θλιμμένης.
- 470 Ἐκεῖνη δὲ μετὰ πικροῦ καὶ θλιβεροῦ τοῦ τρόπου,
μετὰ φωνῆς ὀδυνηρᾶς καὶ κεκαυμένης γλώττης
(Ἀπόκρισις περίλυπος τῆς κόρης πρὸς τὸν νέον.)

λέγει πρὸς τοῦτον: «Ἄνθρωπε, τίς εἶσαι, πόθεν εἶσαι;
Εἰ δ' ἴσως εἶσαι φάντασμα ἀνθρώπου φύσιν ἔχον,
475 ἀνδρεῖος εἶσαι, φρόνιμος, μικρός, ἀπεγνωσμένος,
Τίς εἶσαι, τί σιγᾶς, εἰπέ, τί στήκεις, μόνον βλέπεις;
Μή γὰρ ἡ τύχη μου καὶ σὲ πρὸς κάκωσίν μου φέρει;
Μὴ φείδου κάκωσιν καὶ σὺ τῆς τύχης ἐπιφέρων·
εἰς κάκωσιν τὸ σῶμά μου τὸ βλέπεις παρεδόθη.
480 Εἰ τοῦτο βλέπεις καὶ πονεῖς τοῦ σχήματος, ὡς λέγεις,
εἰ δὲ καὶ κόρον ἔλαβεν ἡ φθονερά μου τύχη
τῶν ἑτασμῶν μου τῶν πολλῶν τῶν εἰς τοσοῦτον χρόνον
καὶ σήμερον ἀπέστειλεν εἰς παρηγόρημά μου
νὰ μὲ λυτρώσῃ τῶν πολλῶν ἀναταγμῶν μου τούτων,
485 εὐχαριστῶ τὴν τύχην μου· σφάξε με, σκότωσέ με.
Εἰ δ' ἴσως ἔφθασας ποτὲ –ὄπερ οὐκ ἔχει φύσιν,
οὐκ ἔχει λόγον παντελῶς– εἰς παρηγόρημάν μου,
λάλησε λόγον, τί σιγᾶς; μικρὸν ἄς ἀνασάνω.
Ὅσπιν τοῦτο δράκοντος, οἶκος ἀνθρωποφάγου·
490 σὺ δ' οὐκ ἀκούεις τὰς βροντάς, τὰς ἀστραπὰς οὐ βλέπεις;
Ἔρχεται· τώρα τί στέκεις; Ἔρχεται· τώρα φεῦγε,
κρύβησε. Δράκος τὴν ἰσχύν, ἀνθρωποφάγου ρῖγμα.
Εἰ γὰρ κρυβῆς καὶ φυλαχθῆς, ἂν τύχη, πάλιν ζήσεις./
Ἴδου λεκάνην ἀργυρῆν! Αὐτὴν κειμένην βλέπεις;
495 Ἄν ταύτην ὑποσκεπαστῆς, ἂν ὑποκάτω πέσης,
ἂν τύχη, δράκοντος ἰσχύν ἀκόρεστον ἐγλύσης.
Καὶ φύγε, πέσε, κρύβησε, σίγησε· τώρα φθάνει».
Τὴν συμβουλὴν ἐδέξατο καὶ πείθεται τοῖς λόγοις
τῆς κόρης τῆς ἐκ τῶν τριχῶν ἐκεῖσε κρεμαμένης
500 καὶ τῇ λεκάνῃ σκεπασθεὶς ἐκρύβην παραχρῆμα.

Εμμανουήλ Κριαράς (επιμ.), *Βυζαντινά ιπποτικά μυθιστορήματα* [Βασική Βιβλιοθήκη, 2], Αετός, Αθήνα 1955 σ. 19-83.

Υπουργείο Παιδείας Έρευνας και Θρησκευμάτων, ΚΕΝΤΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, MIS:296442 Π 4.3.7: «Πρόσθετο ψηφιακό υλικό για τη διδασκαλία της Ελληνικής Γλώσσας: Ψηφιοποίηση Αρχείου Γεωργακά»

Ανώνυμος (Ανδρόνικος Παλαιολόγος;), *Το κατά Καλλίμαχον και Χρυσορρόην ερωτικόν διήγημα*, στίχοι 415-500.